

Räägi minuga raamatute keeles

KATE BROMLEY

Originaali tiitel:
Kate Bromley
Talk Bookish to Me
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Kate Bromley
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04412522
ISBN 978-9949-82-901-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mu emale,
sest nagu kõikide heade asjade puhul mu elus
poleks ma seda ilma sinuta suutnud*

„Oota, kas ma oleksin pidanud kingituse tooma?“

Ma pööran pilgu põrandalt kenasti riides mehele, kes mu kõrval seisab. Me oleme liftis kahekesi, nii et ilmselt räägib ta minuga.

„Ma arvan, et see on igatühe enda valik,“ vastan ma. „Mina olen pruutneitsi, nii et ma pidin üle võlli minema.“

Ta kergitab kulme, samal ajal kui ma nihutan Taani dogi suurust kingikorvi oma süles. Tsellofaanpakend krabiseb iga kord, kui end liigutan, kõlades väikeses ruumis piisavalt valjult, et kohmetust tekitada. Sest kui mitte keegi terve liftisõidu aja kohmetust ei tunne, siis kas üldse ollaksegi liftis?

Olen täiesti ekstaasis, kui ukсед kümme sekundit hiljem avanevad. Ma väljun liftist, korv iga hetk mu käsi ja vaimu murdmas, ja kõnnin katusebaari, kus mu parim sõbranna peab oma eelpulmapidu; tunnen higi ja šampanja lõhna, manööverdades külaliste vahelt läbi.

Nagu suurem osa pruutneitsisid, sukeldusin minagi pea ees sügavale Etsy lõksu ja tellisin tänaseks ürituseks pöörasel hulgal kaunistusi. Baarileti taga riiulitel ripuvad kotiriidest vimplid kirjaga „Härä & Proua“, rõdu käsipuudele on luuderohuna mähitud valgusketid. Kõikidel laudadel on küünlad ja pitsiga kaunistatud klaaspurgid, mille sees on roosad roosid. Cristina ja mina töötasime hommikul

nagu kaks abielus spartalast, et kõik valmis saada, ning on näha, et meie veri, higi ja pisarad olid seda kõike väärt.

Sel hetkel näen ma baarileiti otsa taga Cristinat. Ta on ilus, habras ja seksikalt kurvikas ning ma vihkaksin teda, kui ta poleks üks mu lemmikinimesi maailmas. Ta karamelli värvi juuksed langevad seljale ning ta valge pikema tagaosaga kleit torkab teiste seas silma – ta on nagu metsaprintsess ja meie ta jumaldavad loomakesed. Mina olen ta vapper vöötoravast sõber.

Ma panen kingituse lauale ja lehvitan talle, kui me pilgud kohtuvad. Tä naeratab laialt, kui ma ta juurde jõuan.

„Terekest, daam!“ ütleb ta, emmates mind. „Vaata ennast, sa näed imeline välja!“

Me eemaldume teineteisest ja ma ajan selja veidi rohkem sirgu. „Tänan! Ma tunnen end päris kenana.“

Võimalik, et kuna Cristina on mind harjunud nägema maailma vallutamas retuuside ja kampsunitega, siis mõjub mu muutus draamatilisemana, kui see tegelikult on.

„Kas sa said täna pärastlõunal veidi kirjutada?“ küsib ta, ulatades mulle mahagonkattega baariletilt šampanjaklaasi.

Mu kõhus tõmbab kirjutamise, õigemini küll selle puudumise peale mõeldes õõnsaks. Kuna mu kirjandusalane tegevus on peaaegu aasta aega kiratsenud, juhtub seda sageli. Mu järgmise romaani viimane tähtaeg on kuu aja pärast ja kui ma selleks ajaks bestsellerit valmis ei kirjuta...

„Olgu, sul on see paanika nägu ees,“ segab Cristina vahele. „Anna andeks, ma poleks tohtinud seda mainida.“

Ma hingan sisse ja sunnin end naeratama. „Sellest pole midagi. Kõik on hästi!“

„Vahetame teemat – oled kindel, et see pole imelik, et ma eelpulmapeo korraldasin? Kas salsaansambli palkamine oli liiast, kuna pulmas mängib ju ka üks?“

Tänuulik trompeti ja bongode pärast, mis mu mõtted summutavad, pööran pilgu nurka ja näen kümneliikmelist rühma, kes ennast-

unustavalt mängib. Cristina sugulased, kes on nagu professionaalsed salsatantsijad, valitsevad tantsupõrandat, ja õigustatult. Cristina vend Edgar üritas mulle kunagi põhisamme selgeks õpetada, aga olen üsna kindel, et nägin välja nagu käte-jalgadega lauajupp. Cristina soovitas mul tantsutunde võtta. Edgar aga napsu ja palvetamist.

„Bänd on imeline,“ ütlen ma, pöörates ringi, „ning inimesed korraldavad kogu aeg eelpulmapidusid.“ Tegelikult pole ma sellest varem kuulnudki. Kihluspeost küll. Tüdrukuteõhtust loomulikult. Aga see, mis siin täna õhtul aset leiab, on vabas õhkkonnas pulmapidu, mis toimub mõned päevad enne ülisuurt pulmapidu.

„Jasonil ja mul on nii palju külalisi, kes tulevad mujalt, lisaks veel see, et tahtsime, et pulmakülalised omavahel tutvuksid. Me mõtlesime, et väike kokkusaamine oleks vahva.“

„Nõus. Kes siis ei tahaks nädal varem pulmi läbi mängida?“

„Mina küll tahan,“ ütleb Cristina, rüübates oma šampanjaklaasist. „Kõik on kohal peale Jasoni ja paari peiupoisi. Suudad sa uskuda, et see veidrik jääb omaenda pulma hiljaks?“

„Kas sa ikka peaksid oma kihlatut veidrikuks kutsuma?“

„Ta on minu veidrik, nii et sellest pole midagi.“

„Õige märkus.“

„Pilti palun! Tüdrukud, kas läheksite teineteisele lähemale?“

Ma pööran pilgu paremale ja näen üht pööraselt lokkis juustega teismelist noormeest kaameraga meie poole sihtimas. Ta kannab musta värvi riideid ja näib nii väga soovivat meist pilti teha, et tundub armas.

„Muidugi! Suu kõrvuni, Kara!“ Cristina paneb käe mu piha ümber ja kui oleme tugeva välgsähvatuse üle elanud, on noormees kadunud, enne kui mu silmad kohaneda jõuavad. „See oli Jasoni nõbu Rob. Ta tahab fotograafiks saada, nii et ma palkasin ta tänaseks õhtuks.“

„See oli sinust väga kena,“ ütlen ma, taastudes ikka veel pimestusest. „Muide, kus Jason on?“

„Kodus. Kaks ta peiupoissi on alles teel ja ta tahtis neid oodata, kuna nähtavasti ei oska need täiskasvanud mehed ise peole tulla.“

„Manhattanil sõitmine võib olla hirmuäratav. Ta ilmselt ei taha, et nad ära eksiksid.“

„Just, sest mitte kummalgi neist pole ju GPS-i? Jason peaks praegu siin olema.“

Ma olen tegelikult jahmunud, et Jasonit pole siin. Ma armastan Cristinat ja Jasonit, aga nad on üks neist paaridest, kes käib harva eraldi väljas. Isegi kui ma kutsun Cristina enda juurde veiniõhtule, küsib ta, kas võib Jasoni kaasa võtta. Minu jaoks läheb see liiale, aga neile ilmselt sobib.

„Olgu, unustame kõik muu ja tõstame toosti!“ Ma kõhatan ja tõstan oma šampanjaklaasi. „Kui me magistriõppe ajal McMahon'i pubis ettekandjatena töötasime, siis polnud mul õrna aimugi, et sellele järgneks üheksa imelist aastat sõprust. Ilma sinuta oleksin ma kadunud. Et su õhtu tuleks maagiline! Mul on nii hea meel, et seda sinuga tähistan.“

Me naeratame ja lööme klaase kokku, kõlin mu sõnu saatmas.

Rüüpan ja kihisev jook libiseb mu kõrist alla. Nautides selle magusat maitset, küsin ma: „Kes need salapärased peiupoisid siin on, keda Jason ootab?“

„Ühe nimi on Beau ja teise nime ma ei mäleta. Ta sõbrustas nendega lapsepõlves, kui ta perekond Põhja-Carolinas elas.“

„Põhja-Carolinas? Ma arvasin, et Jason on Texasest.“

„Ta elas suurema osa elust Texasest, aga enne kümneaastaseks saamist Põhja-Carolinas. Ta jäi nende kahega suhtlema.“

„See on kena, et ta on nendega nii kaua sõbrustanud.“

„Jah, see on armas, aga nad oleksid ikkagi pidanud end ise kohale vedama.“ Cristina tahab jätkata, aga ta pilk peatub millelgi ruumi teises otsas. Ta üritab tulutult eevil olemise asemel pahane näida.

„Peig vist saabus,“ ütlen ma, kiigates üle õla. Mu kahtlused saavad kinnitust, kui Jason sammub meie poole, naeratades Cristinale nagu viienda klassi poiss koolipildistamise päeval. Ta ajab isegi pea viltu ja puha.

„Seal ta ongi! Mu uskumatult andestav tulevane naine.“ Jason kummardab ja suudleb Cristinat, enne kui too jõuab teda verbaal-

selt planeedilt pühkida. Järgmiseks annab ta mulle põsemusi ja naaseb siis oma kihlatu kõrvale, libistades käe ta ümber ja tõmmates ta endale lähemale.

„Ma teen näo, et pole näinud kõiki neid poolvägivaldse sisuga sõnumeid, mis sa mulle viimase tunni aja jooksul saatsid. Kuidas siin läheb?“

Cristina vaatab talle otsa, teeseldes hoolimatust. „Suurepäraselt. Kuna sind polnud siin, siis vestlesin ma paari kena mehega. Tuleb välja, et eelpulmapidu on võrratu koht, kus meestega tutvuda.“

„Mul on sinu pärast hea meel.“

„Ma hindan seda. Eritiselt jäid mulle silma neli meest.“

„On nad minust pikemad?“ küsib Jason. „Teenivad palju raha?“

„Loomulikult. Nad on palju pikemad ja pööraselt rikkad.“

„Tore! Kara, kas sa nägid neid hämmastavalt pikki ja rikkaid mehi?“

„Jah, ja võta teadmiseks, et ka mina olen nüüd kihlatud! Topelt pulmad, siit me tuleme!“

Jason naeratab ja tõmbab Cristina veel lähemale temalt pilku pööramata. „Nii vist juhtub, kui hilinetakse. Anna andeks, et ma siin polnud. Kas andestad mulle?“

„Kas mitte alati?“

Jason kummardab ja annab talle järgmise piltpostkaardilikult täiusliku suudluse.

Asi on ametlik. Ma suren vallasena. Ütlen selle välja.

„Kus need su sõbrad siis on? Oh! Paneme ühe neist Karaga paari!“ Cristina vaatab mulle ohtliku kosjasobitajapilguga otsa.

„Tegelikult ma juba mainisin neile Karat ja üks mu sõpradest ütles, et käis koos temaga kolledžis.“

Käis koos minuga kolledžis?

Jason vaatab ukse poole ja lehvitab. „Hei, Ryan! Tule siia!“

Ja siis on mul tunne, nagu oleksin ma halvatud. Ma ei suuda end liigutada. Ma seisan tardunult, vaadates Cristinale otsa, nagu oleks ta endale kolmanda käe otsaette kasvatanud ja sellega mulle keskmist sõrme näidanud.

Keegi möödub minust ja mu ülekuumenenud nahk tajub õhupahvakat. Ma vaatan uskumatuna, kuidas Jasoni kõrvale astub Ryan Thompson.

„Pole ammu näinud, Sullivan,“ sõnab ta, hää ja kerge lõunapärane aktsent sama kindla ja ahvatlevana kõlmas nagu alati.

Ma pillan šampanjaklaasi käest ja see puruneb kildudeks.

„Kara?“ Cristina kõlab murelikult, samal ajal kui lükkab meid klaasikildudest kaugemale. Ta haarab mul küünarnukist kinni, aga ma ei tunne seda. Ta võiks mulle polokepiga vastu nägu virutada ja ma ei tunneks seda. Mu mõtted keerlevad peas, põrkudes omavahel, samal ajal kui jõuan taipamisele, et Ryan seisab minust poole meetri kaugusel.

Ta kannab tumesinist ülikonda, säravvalget triiksärki ja pruune nahkkingi, mis erinevad väga dressipluusidest ja teksapükstest, mis olid ülikooliajal ta mitteametlikuks vormiriietuseks. Ta tuhkblondid juuksed on lühemapoolsed, kuid mõned isepäised salgud langevad endiselt laubale. Kümme aastat tagasi oleksin ma käe sirutanud ja need ilma pikemalt mõtlemata kõrvale lükanud. Nüüd aga tõmbub mu käsi tugevaks halastamatuks rusikaks.

Kui oleksime mõni teine endiste kallimate paar, siis oleks kümme aastat hiljem kohtumine võinud osutuda ootamatuks ja armsaks – nagu mõnes Nancy Meyersi filmis. Me teeksime koos mõned joogid ja veedaksime tunde, meenutades vanu aegu, enne kui jätkaksime sealt, kus pooleli jäime. See tunduks mõnus ja tuttav nagu kuum šokolaad jõulude ajal, Nat King Cole'i vinüülplaat taustal mängimas.

Aga me pole selline endiste kallimate paar ja ma olen kindel, et kui Nat King Cole oleks siin ja teaks minu versiooni sellest loost, siis rabaks ta Ryanil särgikaelusest ja hoiaks teda paigal, nii et saaksin talle jalaga kõrri virutada.

Seda on raske tunnistada, aga Ryan näeb hea välja. Nagu tõsiselt hea. Ta nägu on rangem kui kahekümne ühe aastaselt ja lõug reedab, et ta pole mitu päeva habet ajanud, jättes mulje, nagu oleks ta äsja voodist väljunud. Mitte lohaka, vaid ma-äsja-tõusin-aga-näenikkagi-hea-välja-ja-sa-täiega-tahad-minuga-ameleda mulje.